

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

M. Ant. Mvreti Variarvm Lectionvm Libri XV

Muret, Marc-Antoine

Antverpiæ, M. D. LXXXVI.

Cap. 15. De fictis quibusdam amicis, qui leuia amicorum peccata reprehendunt, ad grauior conniuent.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70864)

Ad Q. M. modo per n Venen endam edeam, m ita le heriu on in, vt q atores & in e inacub capite
 iam *augustinus* *ca. xiv.* Apud eundem Ciceronem lib. primo De diuinatione ita scriptum est: *Quid ego, quae regi Cyro illi principi interpretati sunt, ex Dionysii Persici libri proferam?* Sed praclare in vetere libro meo: *ex Dinonis Persici proferam?* Dinonis enim Persica saepe & ab Athenaeo, & à Diogene Laërtio citantur. Neque verò addenda est vox, *libris*. non enim cum dicunt, Indica, Persica, Iberica, & similia, intelliguntur: sed res Indorum, res Persarum, Iberorum: eodemque modo in ceteris.

De filiis quibusdam amicis, qui leuia amicorum peccata reprehendunt, ad grauiora conuiuent.

CAPVT XV.

daorum t. nomie sue reu im ves Cicero or, quib cullo in phrae ma flac moner eriat, C calu cere q pro: sed rus et in vita er, al iat
 VEHEMENTER vituperare ac reprehendere solebat Hippolytus Cardinalis Ferrariensis, cuius ego memoriã perpetuò colere, ei que pacem ac veniam à Deo precibus omnibus exposcere debeo, sententiam Plauti de amici officio: neque vnquam audiebat hos versus,

*Amicum castigare ob meritam noxiam,
 Immane est facinus:*

quin propè excandesceret, diceretque nihil potuisse fultius, aut à veri amici natura, ac consuetudine alienius cogitari. Vix enim vllum esse aut viri boni, aut amici hominis maius, ac praclarius munus, quam amicum vel peccare parantem retinere, atque impedire, vel cum iam peccasset, reprehendere atque increpare: dum tamen constaret id non alto animo fieri, quam ad incutiendum ei pudorem, ne quid postea tale committeret. sed in eo magnam adhibendam esse cautionem, ne deciperemur ab hominibus improbis, qui vt amici ac liberè agere videantur, in iis, quibus se amicos

Micretti
 Lectiones

III
 28

se amicos esse simulant, leuia quaedam, & pusilla pe-
 cata reprehendunt, ad maiora & grauiora in-
 conijuentes: cuiusmodi ferè omnes esse dicebat
 Ciceronem ac potentum tenuiores amicos: neque hac
 maiorem ullam esse infelicitatem. Ac mihi
 olim eum Tibure, cum inter prandium multa
 hanc sententiam disputasset, meque postea, ut
 dicebat, in cubiculum suum seuoasset, valde gratum
 esse, ut ex me audiret, aut eadem quae ipse dixisset,
 certè valde iis consentanea à Plutarcho tradita esse
 in libro, quo adulatoris ab amico distinguendi ratio
 ac rationem doceret. Mirificè enim amabat Pluta-
 rchum: magis que confirmabatur in sententia sua, cum
 intelligeret eam, tam grauis, tam que cordati scriptoris
 iudicio comprobari. Verba autem quae tam pro-
 bantur hæc sunt: ἔπειτα δὲ τῶν μὲν ἀληθινῶν καὶ μεγάλων ἀμει-
 βάτων ἔδδεν εἰδέναι παροικίωμεν, ἔδδεν εἰδέναι, ὅτι
 τὰ μικρὰ καὶ τὰ ἐπιτοῖς ἐλλείμματα θεινὸς ἀίξεαι, καὶ μὴ
 κατὰ λατρίαν καὶ σοφρότητα, ἀλλὰ σκευθὲ ἀμελῶς ἰδίῳ κα-
 νον, ἀνὸς οἰκωῦντα φάουλαι, ἀνὸς ὀλιγοῦντα κρεῖσσιν, ἢ ἀμετρίως
 ἢ κωδῆ, ἢ ἴππε μὴ κατ' ἀξίαν ἐπιμελόμενον, γένεον δὲ ἀμει-
 βία, καὶ παίδων ἀμέλεια, καὶ ἀπείρια γαιετῆς, καὶ ἀπεί-
 ροφία, καὶ χρευσμάτων ὀλιγοῦντα ἔδδεν ὅτι παρὰ τὸν
 ἀσπασίαν ἐν τέτοις καὶ ἀπολλύμενα. ὡσπερ ἀδελφίῳ ἀλείψαντι
 μέθυον καὶ ἀπολασάνειν, εἴτα παρὰ ληκύθε χαλεπὸς ἄνθρωπος
 γίδος, ἢ γρημμάτιδος ἐπιπλήτων τῶν παιδῶν παρὰ δέλεον καὶ γρη-
 φείν, σολοικίζοντα δὲ καὶ βαρβαρίζοντα ἢ δολῶν ἀσπασίαν
 Quae cum ei interpretatus essem, addidi huiusmodi
 praeposteros amicorum reprehensores exagitari etiam
 ab Horatio: qui etiam duobus exemplis iisdem, quibus
 Plutarchus usus esset, κρεῖσσιν καὶ ἀμπεχόνισιν. statim
 que recitavi hos Horatij versus:

Si curtatus in aequali tonsore capillos

Ant
 vau

Occurrere vides: si forte subucula pexa
 Trita subest tunica: vel si toga disidet impar,
 Rides quid mea cum pugnat sententia secum:
 Quod petiit, spernit: repetit quod nuper omisit:
 Assuat, & vita disconuenit ordine toto:
 Diruit, adificat, mutat quadrata rotundis?
 Insanire putas solemnia me, neque rides,
 Nec medici credis, nec curatoris egere
 A pratore dati: rerum tutela mearum
 Cum sis, & praua sectum stomacheris ob vnguem
 De te pendens, te respicientis amici.

cumque eum huius loci collatione oblectatum vide-
 rem: addidi tertium è sanctissimo & disertissimo scri-
 ptore Iohanne Chrysostomo in oratione *περὶ τῆς ἐγ-
 γρησιατικῆς ἰσότητος καὶ μικροῦ καὶ μεγάλου*: ubi ita scribit:
*Ὅτι ἢ ἀνὴρ μὲν ἰδοῦναι ἀνθρώπων καὶ χιτωνίσκων ἔχοντα ὄψα-
 σθεῖσιν ἐν πλάγιον, ἢ ἢ ἄλλω πολλῷ κακῶς ἀφαικίμῃ-
 σθαι, διαφθεῖναι καὶ ὑπομιμήσκειν. ἀνὴρ ἢ ἰδοῦναι αὐτῶν καὶ ζῶντων
 ἀφαικίμῃσθαι, ἢ δὲ λόγον ἀφαικίμῃσθαι.* Huius generis ser-
 monibus partem aliquam temporis propè quotidie
 necum consumebat ille omnium quos unquam vidi
 prudentissimus, & consilij plenissimus senex: cuius
 erat excellentiam animi, aut perpetuam erga eruditos
 homines munificentiam ac liberalitatem qui exae-
 quat, & adhuc requiro, & vereor, ne semper fru-
 strà requiram.

Quid Epicurum merito à Plutarcho reprehensum A. Gel-
 lius siquidè atque ineptè defendere conatus sit.

CAPVT XVI.

EPICVRVM dialectices imperitum fuisse, ac
 putasse etiam omnem operam ludi, quæ in ea co-
 gnoscenda ac perdiscenda poneretur, ita notum est,
 vt con-

Mureti
 Lectiones
 LIII
 25